

[REDACTED]

3. Sťažovatelia si podaniami zo 16. apríla 2014 a 17. apríla 2014 uplatnili proti žalobcovi náhradu trov konania (v celkovej sume 13 662 477,24 eur, pozn.), o ktorých rozhodol okresný súd uznesením z 26. mája 2014 tak, že sťažovateľom nepriznal náhradu trov konania. Na základe odvolania sťažovateľov krajský súd uznesením č. k. 6 Co 186/2014, 6 Co 187/2014 z 30. septembra 2014 potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie. Na základe podaného dovolania Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako dovolací súd uznesením č. k. 7 Cdo 409/2015 z 21. októbra 2015 obe uznesenia súdov nižšej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Okresný súd uznesením z 30. augusta 2016 rozhodol tak, že sťažovateľom nárok na náhradu trov konania nepriznal. Na podklade sťažovateľmi podaného odvolania krajský súd svojím uznesením č. k. 6 Co 254/2016-2268, 6 Co 255/2016 z 31. júla 2017 zrušil v poradí druhé uznesenie okresného súdu a vec mu vrátil na nové rozhodnutie.

Ústavný súd zistil, že uznesenie krajského súdu z 31. júla 2017 napadli sťažovatelia ústavnou sťažnosťou namietajúcou porušenie okrem iných aj základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces. Ústavnú sťažnosť odmietol ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 117/2018 z 9. februára 2018 ako neprípustnú.

5. V poradí tretím uznesením z 12. októbra 2018 okresný súd rozhodol o nepriznaní náhrady trov konania sťažovateľom. Na základe podaného odvolania krajský súd uznesením zo 14. marca 2019 (ďalej aj „namietané uznesenie krajského súdu“) zmenil uznesenie okresného súdu a sťažovateľom priznal náhradu trov konania s výnimkou úkonov právnych služieb tam špecifikovaných. Zároveň stanovil postup pre určenie základnej sadzby tarifnej odmeny. Tretím výrokom nepriznal stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania.

V namietanom uznesení krajský súd okrem iného uviedol:

«V priebehu konania došlo prostredníctvom inštitútu opravy k zmene vo vlastníckych údajoch v katastri. Katastrálny úrad vymazal údaje o žalovaných ako vlastníkoch a zaevidoval za vlastníka štát.

To malo zásadný význam na výsledok konania, pretože sa žaloba mesta proti žalovaným fyzickým osobám bez ďalšieho zamietla, keďže smerovala (začala smerovať) proti osobám v katastri nezapísaným, a teda žalobca proti žalovaným fyzickým osobám stratil naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva... Konanie vo veci samej prebieha ďalej už len voči štátu...

Aj keď k zmenám v údajoch o vlastníkoch v katastri došlo až v priebehu konania a tento zápis sa stal doslova kruciálnym pre výsledok konania vo veci samej a súčasne aj keď žalovaní spočiatku dokonca aj uznali žalobné tvrdenia a bola im priznaná reštitučná náhrada, tak žalovaní napriek všetkým týmto skutočnostiam za jediné relevantné považujú to, že spor „ubránili“ a uplatňujú trovy. Časť žalovaných uplatňuje 11.068.249,28 eur a časť 2.594.227,96 eur.

Áno, tak ako je uvedené, nie tisíce, ale milióny eur, a to bez akejkoľvek reflexie či konzekvencie na princípy súkromného práva. Poznomenáva sa, že ide o podstatnú časť rozpočtu jedného z najväčších miest na Slovensku. Náhrada trov už raz bola právoplatne uzavretá bez priznania náhrady žalovaným. Dovolací súd v kasačnom rozhodnutí nasmeroval relevanciu na pomery

žalovaných. Mohlo by sa zdať, ako keby dovolací súd k výške nemal výhradu. Odvolací súd by však tomu sotva uveril, pretože okolnosti rozhodovania trov, najmä ich výška, už atakujú dôležité princípy súkromného práva a sú doslova útokom na demokraciu a ústavné princípy štátu. Navyše, očami laika povedané, tak extrémne čiastky v porovnaní s relevanciou úkonov sa akoby žiadali takmer za nič, pretože obsahom spisu a podstatou skutkových argumentácií a zisťovania súdu nie je precízny vývoj histórie vlastníctva. Podstatnú časť spisu o určenie vlastníckeho práva tvoria listiny, akými sú plnomocenstvá, špecifikácia trov konania, kópie listín, dedičské rozhodnutia, vyjadrenia s opakujúcou sa procesnou obranou, až spis „narástol“ na štyri zväzky. Odvolací súd je preto presvedčený, že nezmienením sa dovolacieho súdu k samotnej výške tvrdených trov ešte neznamená, že sa s miliónovými trovami dovolací súd stotožnil, ale že len kasačne sústredil vec na jednu z dôležitých okolností, akou sú pomery žalovaných.

... Krajský súd v Prešove... preskúmal rozhodnutie o trovách konania so zreteľom na vývoj veci samej od jej začatia, a to bez pojednávania (§ 385 ods.1 Csp) a dospel k názoru, že záver súdu o neúčelnosti úkonov právnej služby je akceptovateľný len vo vzťahu k niektorým úkonom, ktoré podľa odvolacieho súdu odvolatelia, ak by ich neurobili, ich obrana by vôbec neutrpla.

... Obrana, ktorej podstatou bol nesúhlas so žalobou, mala preto na účely trov konania relevanciu. To bol dôvod, pre ktorý odvolací súd mení uznesenie čo do základu a nárok na náhradu trov sa odvolateľom ako úspešnej strane sporu priznáva (§ 255ods.1 Csp). Rozhodne to však nemôže byť vo výške uplatnenej odvolateľmi, ktorá je evidentne prehnaná. Žiadané milióny by rozhodne boli podnetom na podanie návrhu na ústavný súd podľa čl.125 ústavy, ak by náhrada v tak astronomickej výške zodpovedala textu advokátskej tarify. Opak je pravdou a uplatnené milióny sú evidentným právne nesprávnym krokom (faux pas). A postačí gramatický výklad ustanovení vyhlášky č.655/2004 Z. z.»

6. Namietané uznesenie krajského súdu napadol žalobca dovolaním. Najvyšší súd uznesením z 29. júla 2020 dovolanie žalobcu odmietol. Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podali sťažovatelia ústavné sťažnosti (12. júla 2019 a 19. júla 2019, pozn.), ktorými namietajú porušenie okrem iných aj základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces. Po spojení na spoločné konanie sú ústavné sťažnosti vedené pod sp. zn. Rvp 1055/2019, pričom ku dňu predbežného prerokovania tejto ústavnej sťažnosti o nich nebolo rozhodnuté.

7. Sťažovatelia sa už predchádzajúcou ústavnou sťažnosťou domáhali vyslovenia porušenia svojich základných práv a slobôd v napadnutom konaní postupom okresného súdu. Ústavný súd túto ústavnú sťažnosť uznesením č. k. IV. ÚS 2/2019 z 10. januára 2019 odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

II.

Argumentácia sťažovateľov a vyjadrenie okresného súdu

8. V ústavnej sťažnosti sťažovatelia uviedli, že viacerí z nich podali v predchádzajúcom období sťažnosti na prietahy predsedovi okresného súdu podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“). Tieto boli vyhodnotené ako dôvodné, a to prípisom predsedu krajského súdu z 15. novembra 2018 a prípisom predsedu okresného súdu z 27. septembra 2019.

9. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa ústavy a listiny a práva na prejednanie vecí v primeranej lehote podľa dohovoru, pretože v napadnutom konaní dochádza opätovne zo strany okresného súdu k prietahom. Podľa sťažovateľov od septembra 2020, keď bol spis vrátený z najvyššieho súdu, uplynula lehota viac ako 8 mesiacov, pričom okresný súd nerozhodol ani „o pokračovaní v konaní s dedičmi po nebohých pôvodných žalovaných“, ani o výške trov konania. Samotné konanie o náhrade a výške trov konania tak trvá viac ako 7 rokov od právoplatnosti rozsudku vo veci samej.

10. Pokiaľ ide o kritériá posudzované ústavným súdom pri namietanom porušení sťažovateľmi označených práv, sťažovatelia uviedli, že rozhodovanie o náhrade trov konania a výške trov konania tvorí štandardnú rozhodovaciu agendu všeobecného súdu a nie je možné ho považovať za právne alebo fakticky zložité. Správanie sťažovateľov nemalo žiaden vplyv na prietahy v napadnutom konaní, naopak, boli to práve sťažovatelia, ktorí bez meškania reagovali na výzvy okresného súdu a „iniciatívne a v čo najkratšom čase pri prekážkach v konaní - pri úmrtiach zo strany žalovaných, súdu predkladali okruhy dedičov, dedičské rozhodnutia, plnomocenstvá ich právnych nástupcov spolu s ich súhlasmi so vstupom do konania.“. Pokiaľ ide o kritérium postupu okresného súdu, sťažovatelia uviedli, že okresný súd od septembra 2020, teda viac ako 8 mesiacov, nevykonal žiadny úkon. Z dôvodu, že okresný súd po dobu viac ako 7 rokov nerozhodol o náhrade trov konania a ich výške, požadujú aj finančné zadost'učinenie, a to každému sťažovateľovi v sume 150 eur.

11. Ústavný súd už v rámci prípravy predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti vyzval okresný súd na vyjadrenie k ústavnej sťažnosti. V prípise doručenom ústavnému súdu 20. septembra 2021 predseda okresného súdu poukázal na vyjadrenie konajúceho vyššieho súdneho úradníka, na ktoré z hľadiska vecnej stránky odkázal. Po chronologickom popise priebehu napadnutého konania od vrátenia veci z najvyššieho súdu vyšší súdny úradník v podstatnom uviedol, že spis bol vrátený 14. septembra 2020. Dňa 5. mája 2021 bolo okresnému súdu doručené podanie (v rozsahu viac ako 200 strán), ktorým si sťažovatelia vyčíslili trovy konania. Právny zástupca sťažovateľov doručil okresnému súdu 12. mája 2021 sťažnosť na prietahy podľa zákona o súdoch.

Uznesením z 19. mája 2021 rozhodol okresný súd, že v konaní o výške náhrady trov konania pokračuje namiesto niektorých doterajších žalovaných s ich dedičmi. V mesiaci júl 2021 bolo okresnému súdu doručené podanie právneho zástupcu sťažovateľov oznamujúce úmrtia viacerých žalovaných s návrhom na pokračovanie v napadnutom konaní s dedičmi po niektorých z nich.

12. Vyšší súdny úradník zároveň uviedol, že všetky tvrdenia sťažovateľov vychádzajú z predpokladu, že k prietiahom v konaní došlo z dôvodu, že okresný súd nerozhodol o výške náhrady trov konania ani po uplynutí viac ako 7 rokov od právoplatnosti rozsudku vo veci samej. Pre vydanie rozhodnutia o výške náhrady trov konania je ale potrebné právoplatné rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania. Rozhodnutím o nároku na náhradu trov konania je až uznesenie krajského súdu zo 14. marca 2019, ktoré nadobudlo právoplatnosť 23. apríla 2019. Proti namietanému uzneseniu krajského súdu podal žalobca dovolanie, pričom okresný súd považoval za potrebné počkať na rozhodnutie najvyššieho súdu, keďže v napadnutom konaní už bolo skoršie rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania v dôsledku skôr podaného dovolania zrušené. Spis bol na najvyššom súde až do 14. septembra 2020.

Situácia v období pandémie COVID-19 práve v čase, ktorý uvádzajú sťažovatelia, teda od posledného štvrtroku 2020 do druhého štvrtroku 2021 ovplyvnila aj činnosť súdov. Okresný súd však aj v tomto čase pristúpil k štúdiu spisu z pohľadu vykonaných úkonov právnych služieb, a teda prípravy uznesenia o výške náhrady trov konania. Podaním, ktorým si sťažovatelia vyčíslili trovy konania, nebola táto činnosť okresnému súdu uľahčená, ale, práve naopak, sťažaná, keďže je zrejmé, že sťažovatelia si nevyčíslili trovy konania správne v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), v dôsledku čoho sa okresný súd bude musieť vysporiadať s ďalšou argumentáciou v rámci odôvodnenia pripravovaného uznesenia o výške náhrady trov konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

13. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

14. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľov je tvrdenie, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietiahom, keďže konanie o náhrade a výške trov konania trvá viac ako 7 rokov od právoplatnosti meritórneho rozhodnutia.

15. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, podľa ktorej účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorom sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu alebo iného štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo štátneho orgánu, resp. iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. IV. ÚS 221/04, II. ÚS 438/2017, III. ÚS 171/2020, I. ÚS 247/2021).

16. Z obsahu ústavnej sťažnosti a zapožičaného súdneho spisu okresného súdu je zjavné, že v čase jej podania ústavnému súdu bolo o merite veci v napadnutom konaní už právoplatne rozhodnuté. Rozsudkom okresného súdu sa konanie skončilo zamietnutím žaloby pre nedostatok pasívnej legitímácie bez toho, aby sa zistilo, či niektorá strana sporu je alebo nie je vlastníkom. Právoplatne rozhodnuté bolo aj o nároku na náhradu trov konania (23. apríla 2019, pozn.). Okresný súd dosiaľ nerozhodol o výške trov konania.

17. Sťažovatelia namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a prejednanie veci v primeranej lehote len postupom okresného súdu v napadnutom konaní. Ústavný súd viazaný petitom ústavnej sťažnosti sa s ohľadom na uvedené zameril pri jej predbežnom prerokovaní na preskúmanie obdobia konania o náhrade trov v napadnutom konaní pred okresným súdom, kde sa vec z celkového obdobia 5 rokov (od právoplatnosti rozsudku okresného súdu do právoplatnosti namietaného uznesenia krajského súdu) nachádzala približne 18 mesiacov. Následne okresný súd spis z dôvodu podaného dovolania postúpil (9. marca 2020) najvyššiemu súdu. Spis bol okresnému súdu vrátený 14. septembra 2020. Až v tomto momente mohol okresný súd pristúpiť k ďalšej fáze, a to rozhodovaniu o výške trov konania.

18. Pri hodnotení možných prietahov v postupe okresného súdu pri rozhodovaní o trovách konania ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie o trovách konania z hľadiska jeho povahy nemožno považovať za vec, resp. záležitosť podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru v pravom slova zmysle, hoci tvorí integrálnu súčasť civilného súdneho konania. Z uvedeného podľa názoru ústavného súdu tiež vyplýva, že nemožno pripisovať rovnakú dôležitosť z hľadiska poskytovania ochrany pred zbytočnými prietahmi pri rozhodovaní o merite veci a v rozhodovaní o trovách konania.

19. K otázke (ne)primeranej dĺžky konania ústavný súd opakovane pripomína, že ju nemožno vyjadriť numericky, lebo je podmienená objektívnym charakterom prerokúvanej veci a musí byť skúmaná s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu, zložitosť veci, procesnú aktivitu strán sporu a pod. (m. m. I. ÚS 418/2014, II. ÚS 419/2017). Porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu: právnu a faktickú zložitosť veci, správanie účastníka a postup samotného súdu (I. ÚS 41/02).

20. Prvým posudzovaným kritériom bola právna a faktická zložitosť veci. Podľa tvrdenia sťažovateľov nie je možné považovať rozhodovanie o trovách konania za také, ktoré je právne alebo fakticky zložitú. Pokiaľ ide o právnu zložitosť veci vedenej pred okresným súdom v súvislosti s rozhodovaním o náhrade trov konania, o určitej zložitosti po právnej stránke svedčí skutočnosť, že sa o tom rozhodovalo na troch stupňoch súdov celkovo v ôsmich časových intervaloch.

Pokiaľ ide o faktickú zložitosť veci, posudzované konanie považuje ústavný súd vzhľadom na veľký okruh subjektov na strane žalovaných ako skutkovo zložitú. Faktická zložitosť konania sa navyše zvyčajne postúpnym rozširovaním okruhu účastníkov konania z dôvodu úmrtia

niektorých pôvodných žalovaných a rozhodovaním o pokračovaní s ich dedičmi. Ústavný súd prihliadol aj na skutočnosť, že v dôsledku toho bolo potrebné viacerými procesnými úkonmi upravovať okruh účastníkov, čo objektívne predĺžilo rozhodovanie okresného súdu o trovách konania. V neposlednej miere procesnú zložitosť veci znásobuje aj prítomnosť medzinárodného prvku, pretože viacerí žalovaní (aj zo samotných sťažovateľov) nemajú pobyt na území Slovenskej republiky. Takýto medzinárodný prvok v konaní môže mať za následok zdĺhavosť.

Skutkovú zložitosť veci potvrdzuje aj samotný rozsah spisu, ktorý v čase predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti dosahoval približne 3000 listov. V neposlednej miere na zložitosť veci vplyva aj samotná výška trov konania, ktorú si sťažovatelia pôvodne uplatnili (bod 5 tohto uznesenia).

21. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľov v preskúvanom konaní, ústavný súd v zásade nezistil také závažné skutočnosti, ktoré by bolo možné pripísať na ťarchu sťažovateľov v súvislosti s doterajšou dĺžkou rozhodovania o trovách konania. K celkovej dĺžke konania však prispela aj procesná aktivita sťažovateľov uplatňovaním riadnych aj mimoriadnych opravných prostriedkov proti rozhodnutiam okresného súdu, krajského súdu a využitím inštitútu ústavnej sťažnosti. Procesná aktivita sťažovateľov síce sama osebe nemôže byť pripísaná na ich ťarchu, avšak všeobecné súdy sa museli s ich podaniami procesne vysporiadať, čo prirodzene ovplyvnilo dĺžku napadnutého konania v súvislosti s rozhodovaním o trovách konania. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry uviedol (napr. II. ÚS 41/97, II. ÚS 52/99, II. ÚS 181/04, III. ÚS 586/2012), že uplatnenie procesných práv zo strany sťažovateľa, ako aj ostatných účastníkov konania v doterajšom priebehu konania nezakladá zodpovednosť sťažovateľa za zbytočné prietahy v konaní, ale v takomto prípade zodpovednosť nemožno pripísať ani na vrub všeobecnému súdu konajúcemu vo veci.

Na druhej strane v súvislosti s posudzovaním kritéria správania sťažovateľov pozornosti ústavného súdu (pri preskúvaní súdneho spisu) neušlo, že sťažovatelia zastúpení právnym zástupcom predkladali aj podania, ktoré svojou rozsiahlosťou a s tým spojenou neprehľadnosťou spôsobili potrebu zdĺhavejšieho prejednávania takéhoto podania. Ak sú podania rozsiahle, potom musia sťažovatelia počítať s tým, že konanie sa vzhľadom na rozsah jednotlivých podaní predĺži. V posudzovanej veci ide predovšetkým o podania o vyčíslení výšky trov konania, ktoré zo strany sťažovateľov neboli súladné s vyhláškou, čo uviedol aj krajský súd v namietanom uznesení.

22. Vo vzťahu k postupu okresného súdu v súvislosti s rozhodovaním o nároku na náhradu trov konania ústavný súd vzhľadom na už uvedené uzatvára, že okresný súd konal priebežne a nie sú zaznamenané žiadne obdobia jeho nečinnosti. V súvislosti s fázou rozhodovania o výške trov konania ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že okresný súd po vrátení spisu nevykonával od konca septembra 2020 do konca apríla 2021, teda počas obdobia siedmich mesiacov, žiadny konkrétny úkon. Skutočnosť, že súd nevykonáva žiadne úkony, nemusí však nevyhnutne znamenať, že nekoná a vecou sa nezaobrá. Podľa vyjadrenia vyššieho súdneho úradníka v tomto čase pristúpil k štúdiu spisu z pohľadu vykonaných úkonov právnych služieb a príprave uznesenia o výške náhrady trov konania. Vzhľadom na už uvedený počet žalovaných a skutkovú náročnosť veci je zrejmé, že príprava takéhoto rozhodnutia si vyžaduje väčší časový priestor.

Na druhej strane ústavný súd nemohol neprihliadať na skutočnosť, že sťažovatelia predložili vyčíslenie výšky trov konania (v zmysle záverov krajského súdu v namietanom uznesení, pozn.) až 5. mája 2021, teda takmer 2 roky od právoplatnosti rozhodnutia o náhrade trov konania. Následne o 5 dní na to podali túto ústavnú sťažnosť.

23. Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach judikoval, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01, III. ÚS 91/04, II. ÚS 129/06) a že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 149/02, III. ÚS 92/03, II. ÚS 118/2014). Na kratšie obdobia nečinnosti všeobecného súdu ústavný súd spravidla prihliada len vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili celkovú dĺžku súdneho konania (napr. v I. ÚS 19/00, I. ÚS 57/01, III. ÚS 199/02).

24. V tejto súvislosti ústavný súd, prihliadajúc na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), konkrétne na jeho rozsudok v prípade Čičmanec proti Slovenskej republike (rozsudok z 28. 6. 2016, sťažnosť č. 65302/11), ktorým ESLP okrem iného konštatoval, že čl. 6 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby všetky stupne konania o rozhodovaní o občianskych právach a záväzkoch vrátane konania nasledujúceho po rozsudku v merite veci (čo zahŕňa teda aj fázu konania o trovách) boli rozhodnuté v primeranej lehote, považuje za preukázané, že postup okresného súdu v napadnutom konaní sa zjavne nevyznačuje takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy. Obdobie od 23. apríla 2019, keď namietané uznesenie krajského súdu o náhrade trov konania nadobudlo právoplatnosť, do podania ústavnej sťažnosti, hoci nebolo krátke, nemožno v okolnostiach danej veci považovať za porušenie práv sťažovateľov garantovaných ústavou, listinou a dohovorom.

25. Ústavný súd teda posúdil postup okresného súdu v celej jeho šírke rozhodovania o trovách konania a zaoberal sa jednotlivými zložkami práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov. Možno uzavrieť, že vec sama osebe bola čiastočne právne, ale predovšetkým skutkovo zložitá. Správanie sťažovateľov ústavný súd tiež vyhodnotil ako také, ktoré čiastočne prispelo k predĺženiu konania, a preto ak aj ústavný súd zistil, že v konaní bolo určité obdobie, keď okresný súd nekonal, toto obdobie nevyhodnotil ako obdobie zbytočných priet'ahov.

26. Vzhľadom na uvedené ústavný súd po predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že podmienky na prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie splnené neboli, a preto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

27. Pretože ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľov v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. októbra 2021

Peter Molnár
predseda senátu